

Kai ju pidi Juhani le naeseks saama ja Peetri suure waranduse walitsejaks jääma, siis emalgi enam waewa ei oleks karta. Ohtuks wast jõudis Kai jälle koju.

Selsamal ohtul oli Leena kiriku-ajal käinud ja oma wanemate haua peal nutnud. Ilm oli wäga kene, sestap jäi tema weel tuule kätte due peale ja istus puude alla pinggile. Juhani juhtus ka sinna tulema. Ta tunnistas temale oma armastust tema wastu, ja palus, et tema teisele ei pidanud minema. Ja Leenu tõotas ka, temale ja ei kellelegi muule minna.

Waata, seal kuuldi midagi liikuma. Landa nurga taha astus Kai lagedale. Tema oli kõik kuulnud, mis need mõlemad teine teisega olid kõnelenud. Ei ta lausunud sõna, aga wiha täis läks ta neist mõõda toa poole ja mõtles ise eneses: „Ommeti on tõsi, mis ema rääkis!“

Teisel pühapäeval oli Kaie köögi-kord. Triinu ja Leena olid kiriku läinud, Juhani jälle Kivimäele leikuse ajaks kaks kolm päewilist palkama. Juba Kaie ema astus kööki. Tullis oli tema

ika teise kae põlle alla hoidnud, ja nüüd tõmbas ta tütre silma ete kaks walget peent rätikut, kohtumehe nimi peal. Kohe tõttasid mõlemad Peetri suure tupa. Sai see tehtud siis läksid nemad kambrist wälja, Kai kööki, aga ema oma koju.

Kõneks olid need kolm naesterahvast üksi leiba wõtmas, sest mõlemad kodused sulased olid oma sugulaste juure läinud, Juhani oli Kivimäel ja Peeter oma linnu puudega kaugel ära. Kai oli nagu norus; ei ta wastanud teistele muud kui: Ja! ja: Ei! ja ütles enese pea walutawa. Pärast sõõma puhastas Kai sõõma-riistad ja Leena luges Triinu le Piiblist. Ohtul tuli Juhani koju, wana Triinu beitis waratselt puhkama, aga Juhani ja Leena istusid jälle due pinggil, kuni õõ waht hakkas oma sarwega puhuma.

Mädal läks tüli mõõda. Kõik Triinu leidis et kuus hõbe lusikat puudusid ära, aga Juhani arwas, kes teab, ehk neid on kuhugi kõrwale unustatud ja tulewad jälle kätte.

Tahis Leena oma kiriku juure minna, kohe